

Η Ανάσταση και η δυναμική του Αγίου Πνεύματος.

του π. Αντωνίου Χρήστου*.

Αγαπητοί Αναγνώστες με τη χάρη Του Θεού περάσαμε και εορτάσαμε την εορτή της Μεσοπεντηκοστής. Μία Εορτή που η αλήθεια δεν είναι πολύ γνωστή στο κόσμο ή τουλάχιστον δεν έχει την ανάλογη βαρύτητα στην συνείδησή του, σε σχέση με άλλες Δεσποτικές και Θεομητορικές Εορτές. Για όσους δεν γνωρίζουν η Εορτή έχει να κάνει με την Τετάρτη της Εβδομάδος του Παραλύτου (Δ΄ Εβδομάδα του Πεντηκοσταρίου) που είναι ακριβώς η 25^η ημέρα από την Εορτή της Αναστάσεως που πέρασε και 25^η μέρα από την Εορτή της Πεντηκοστής που έρχεται. Η έλλειψη ιστορικού υποβάθρου της Εορτής στέρησε τον απαραίτητο εκείνο λαϊκό χαρακτήρα, που θα την έκανε προσφιλή στον πολύ κόσμο.

Με βάση την Εισαγωγή μας αντιλαμβανόμαστε λοιπόν, ότι η Εκκλησία έχει δύο σταθερές: Το ένα έχει να κάνει με την πίστη στο γεγονός της Ανάστασης του Χριστού και κατά συνέπεια στην δική μας Ανάσταση όλων των κεκοιμημένων ανθρώπων! Αυτή την διπλή αλήθεια την ομολογούμε μεταξύ άλλων στο Σύμβολο της Πίστεως. Στο άρθρο 5 πιστεύουμε ότι : «Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς» ενώ στο άρθρο 11 : «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν.» Αυτά είναι θεμελιώδη ζητήματα που μας ξεχωρίζουν και μας διαφοροποιούν από άλλες πιο

εγκόσμιες πραγματικότητες και θρησκείες, αλλά και εξηγεί γιατί μας απορρίπτει η κοινή λογική. Αυτό διαφαίνεται επίσης καθαρά από τον Απόστολο Παύλο στο κήρυγμά του στη Πνύκα στον Άρειο Πάγο της Αρχαίας Αθήνας, τον άκουγαν οι Φιλόσοφοι Αθηναίοι, αλλά μόλις έφτασε στο σημείο περί Ανάστασης των νεκρών τότε διαβάζουμε στο Βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων: «ἀκούσαντες δὲ ἀνάστασιν νεκρῶν οἱ μὲν ἐχλεύαζον, οἱ δὲ εἶπον· ἀκουσόμεθά σου πάλιν περὶ τούτου» (Πραξ. 17,32). Κάποιοι δηλαδή απέρριψαν αμέσως κάποιοι θέλησαν να τον ακούσουν αναλυτικότερα για το θέμα και κάποιοι λίγοι πίστεψαν αμέσως και ζήτησαν να βαπτιστούν.

Για να έχει κανείς την πίστη στην Ανάσταση αλλά και γενικότερα σε κάθε ιστορικό και υπεραισθητό και υπερβατικό σημείο της Ορθόδοξης πίστεως μας, δεν αρκεί η καλή διάθεση, δεν αρκεί το απλό ενδιαφέρον και η απλοϊκότητα των ανθρώπων, χρειάζεται η επόμενη σταθερή που είναι το Άγιο Πνεύμα και ο φωτισμός Του, στη διάνοια και την όλη ύπαρξη του ανθρώπου. Στο άρθρο 3 του Συμβόλου της Πίστεως η Σάρκωση του Λόγου έγινε «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου» Στο δε 8^ο άρθρο του Συμβόλου της Πίστεως ομολογούμε γι' αυτό ότι είναι ισότιμο πρόσωπο με τα άλλα δύο της Αγίας Τριάδος : «Καὶ εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, τό κύριον, τό ζωοποιόν, τό ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τό σύν Πατρί καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, το λαλήσαν διά τῶν Προφητῶν».

Στο τέλος της επίγειας παρουσίας του ο Χριστός αναγγέλλει στους μαθητές Του ότι θα αποστείλει το Άγιο Πνεύμα, το οποίο θα τους φωτίσει ώστε να κατανοήσουν το κοσμοσωτήριο έργο Του και τους δηλώνει ότι «συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐὰν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς· δηλαδή σε απλά Ελληνικά συμφέρει σε σας να φύγω, γιατί τότε θα έρθει σε σας ο Παράκλητος» (Ιω. 16,7). Πράγματι μετά την Ανάληψη του Χριστού και σύμφωνα με την υπόσχεσή Του το Άγιο Πνεύμα έρχεται κατά την Πεντηκοστή και εμφανίζεται στους μαθητές σαν φλόγες φωτιάς που μοιράστηκαν και κάθισαν στον καθένα «καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν» (Πραξ. 2,3).

Με βάση όλα τα παραπάνω καταλαβαίνουμε ότι η Εκκλησία θα ήταν ένα ίδρυμα κάποιων ανθρώπων που απλά θα αποτελούσε ιστορική ανάμνηση του έργου του Ιησού Χριστού αν δεν υπήρχε το Άγιο Πνεύμα που το οδηγεί ως την συντέλεια των αιώνων. Η παρουσία Του εγγυάται ότι η Εκκλησία δεν αποτελεί απλά ένα ανθρώπινο ίδρυμα, αλλά είναι μια ζωντανή και ουσιαστική κοινότητα Θεού-ανθρώπων (θεανθρώπινος οργανισμός) με κεφαλή το Χριστό. Η ζωοποίηση των μελών ολοκλήρου του σώματος επιτυγχάνεται με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος μέσα σ' αυτά. Χωρίς την επίκλησή Του Τελετουργικού Αγίου Πνεύματος, το ψωμί και το κρασί δεν θα μπορούσαν να μεταβληθούν σε σώμα και αίμα Χριστού, το νερό σε Αγιασμό, το λάδι σε ευχέλαιο, το ανδρόγυνο σε συζύγους, ο υποψήφιος προς Ιεροσύνη σε Διάκονο Ιερέα ή Επίσκοπο, τα υλικά αρωματικά στοιχεία σε Χρίσμα για να μεταδώσει τη σφραγίδα του Παναγίου Πνεύματος στον νεοφώτιστο με το Βάπτισμα κ.α.

Αυτή η εμπειρία της Εκκλησίας και των πιστών εξηγεί γιατί μιλούμε με άλλους ανθρώπους, ίδιας εποχής με εμάς, στον ίδιο τόπο με εμάς, με ίδιες παραστάσεις, κληρονομιά και καταβολές πολιτιστικές τις ίδιες με εμάς και όμως δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε και αντί για ενότητα και γέφυρα επικοινωνίας, οδηγούμαστε σε σύγχρονη Βαβέλ και απομάκρυνση όπως και τότε στην ιστορική Βαβέλ με την σύγχυση των γλωσσών και θα προσθέταμε και καρδιών. Μόλις χθες που γράφονται αυτές οι γραφές (11 Μαΐου και αναφερόμαστε στα γεγονότα τις 10 Μαΐου 2020 στην Ηλιούπολη Αττικής) είδαμε ανθρώπους να αντικρίζουν ένα ημιτελές κτίσμα Ιερού Ναού και να προσεύχονται και να αναπέμπουν προσευχές και δοξολογίες στο Θεό, άλλη ομάδα με πλακάτ στα χέρια να βλέπει τον ίδιο χώρο και να θεωρεί ότι είναι η μεγαλύτερη οικολογική καταστροφή του πλανήτη και ότι γίνεται για καθαρά οικονομικούς σκοπούς! Ανάμεσα τους είδαμε τα όργανα της τάξης τους αστυνομικούς που να προσπαθούν και αυτή μέσα από τη στολή και το καθήκον τους να επιβάλλουν τον νόμο και την τάξη, αλλά και μέσα τους πιστεύουμε πως γίνεται και οι δύο παρατάξεις να αγωνίζονται για το καλό (η μία παράταξη με βάση την πίστη η άλλη με βάση την οικολογία) και όμως να φτάνουν σε τέτοια ένταση και εχθρότητα μεταξύ τους;

Την απάντηση την δίνει ο ίδιος ο Κύριος: «ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὀδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκούσῃ λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν.» (Ιω. 16,13). Ὅταν λοιπὸν εἴτε ἐντὸς εἴτε ἐκτὸς Ἐκκλησίας δεν εἶμαστε δοχεῖα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τότε θα ἀπέχουμε πολὺ καὶ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια δηλαδή τὸν ἴδιο τὸν Θεὸ καὶ δεν θα ἔχουμε κοινωνία οὔτε μαζί Του, οὔτε με τοὺς συνανθρώπους μας που μπορεῖ νὰ βρίσκονται σε ἀποστασία καὶ πτώση ἀλλὰ πάντοτε θα εἶναι εἰκόνα καὶ θα ἔχουν προοπτικὴ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔχει αὐτὴ τὴν δυναμικὴ νὰ προσλαμβάνει τὰ ἀνθρώπινα καὶ τὰ κτιστά καὶ νὰ τὰ ἀγιάζει καὶ θεοποιεῖ καὶ νὰ κάνει τὸν ἄνθρωπο κατοικητήριό Του Θεοῦ. Τότε ὁ Θεὸς δεν εἶναι μιὰ ἐξωτερικὴ ἀναζήτησις που πρέπει νὰ γίνῃ ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ μιὰ ἐσωτερικὴ ἀποκάλυψη στοῦ νοῦ τοῦ (στην καρδιά) που φέρνει πληρότητα, εἰρήνη καὶ ἀγάπη γιὰ μοῖρασμα αὐτῆς τῆς καταστάσεως καὶ στους ἄλλους ἀδελφούς που βρίσκονται στὴ πλάνη με τὴν Ἱεραποστολή! Εὐχόμεστε ὅλοι νὰ ἔχουμε αὐτὲς τὶς δύο σταθερές στὴ ζωὴ μας, χωρὶς ἀμφιβολίες καὶ χωρὶς δισταγμούς καὶ τότε ἡ ζωὴ μας θα ἔχει ἐλπίδα προοπτικῆς καὶ σωτηρίας Ἀμήν!

***Ο π. [Αντώνιος Χρήστου](#) εἶναι Προϊστάμενος Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλία Κορμπι- Βάρης, τῆς Ι. Μ. Γλυφάδας Ε. Β. Β. & Β. Απόφοιτος Ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, Πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Κάτοχος Μεταπτυχιακοῦ Τίτλου στὴν Ὁρθόδοξη Θεολογία στὸ Ἑλληνικὸ Ἀνοικτὸ Πανεπιστήμιο.**

Πηγή : <https://euxh.gr/>